

¹وَتَكَلَّمَت مَرْيَمُ وَهَارُونُ عَلَى مُوسَى بِسَبَبِ الْمَرْأَةِ الْكُوشِيَّةِ الَّتِي اتَّخَذَهَا لِأَنَّهُ كَانَ قَدِ اتَّخَذَ امْرَأَةً كُوشِيَّةً² فَقَالَا، هَلْ كَلَّمَ الرَّبُّ مُوسَى وَحْدَهُ. أَلَمْ يُكَلِّمْنَا تَحْتِ أَيْضًا. فَسَمِعَ الرَّبُّ³. وَأَمَّا الرَّجُلُ مُوسَى فَكَانَ خَلِيمًا جِدًّا أَكْثَرَ مِنْ جَمِيعِ النَّاسِ الَّذِينَ عَلَى وَجْهِ الْأَرْضِ⁴. فَقَالَ الرَّبُّ خَالًا لِمُوسَى وَهَارُونَ وَمَرْيَمَ، اخْرُجُوا أَنْتُمْ الثَّلَاثَةُ إِلَى خِيْمَةِ الْجَمَاعِ. فَخَرَجُوا هُمْ الثَّلَاثَةُ⁵. فَتَنَزَلَ الرَّبُّ فِي عَمُودِ سَحَابٍ وَوَقَفَ فِي بَابِ الْخِيْمَةِ، وَدَعَا هَارُونَ وَمَرْيَمَ فَخَرَجَا كِلَاهُمَا⁶. فَقَالَ، اسْمَعَا كَلَامِي. إِنْ كَانَ مِنْكُمْ نَبِيٌّ لِلرَّبِّ، فَبِالزُّرُوبَا اسْتَعْلِنُ لَهُ. فِي الْحُلْمِ أَكَلْتُمَهُ⁷. وَأَمَّا عَبْدِي مُوسَى فَلَيْسَ هَكَذَا، بَلْ هُوَ أَمِينٌ فِي كُلِّ بَيْتِي⁸. فَمَا إِلَى قِمِّ وَعَيَانًا أَتَكَلَّمُ مَعَهُ، لَا بِالْأَلْعَازِ. وَشِبْهَ الرَّبِّ يُعَايِنُ. فَلَمَّا دَا لَا تَحْسَبَانِ أَنْ تَتَكَلَّمَا عَلَى عَبْدِي مُوسَى⁹. فَخَمِيَ عَضْبُ الرَّبِّ عَلَيْهِمَا وَمَضَى¹⁰. فَلَمَّا ارْتَفَعَتِ السَّحَابَةُ عَنِ الْخِيْمَةِ إِذَا مَرْيَمُ بَرِّضَاءُ كَالْتَّلْجِ. فَالْتَفَتَ هَارُونُ إِلَى مَرْيَمَ وَإِذَا هِيَ بَرِّضَاءُ¹¹. فَقَالَ هَارُونُ لِمُوسَى، أَسْأَلُكَ يَا سَيِّدِي، لَا تَجْعَلْ عَلَيْنَا الْخَطِيئَةَ الَّتِي حَمِقْنَا وَأَخْطَأْنَا بِهَا¹². فَلَا تَكُنْ كَالْمَيِّتِ الَّذِي يَكُونُ عِنْدَ خُرُوجِهِ مِنْ رَحِمِ أُمِّهِ قَدْ أَكَلَ نِصْفَ لَحْمِهِ¹³. فَصَرَخَ مُوسَى إِلَى الرَّبِّ، اللَّهُمَّ اسْفُهَا¹⁴. فَقَالَ الرَّبُّ لِمُوسَى، وَلَوْ يَصِقَ أَبُوهَا بَصْفًا فِي وَجْهِهَا، أَمَا كَانَتْ تَحْجَلُ سَبْعَةَ أَيَّامٍ. تُحْجَرُ سَبْعَةَ أَيَّامٍ خَارِجَ الْمَحَلَّةِ، وَبَعْدَ ذَلِكَ تُرْجَعُ¹⁵. فَحُجِرَتْ مَرْيَمُ خَارِجَ الْمَحَلَّةِ سَبْعَةَ أَيَّامٍ، وَلَمْ يَرْجَلِ الشَّعْبُ حَتَّى أَرْجَعَتْ مَرْيَمَ¹⁶. وَبَعْدَ ذَلِكَ ارْتَحَلَ الشَّعْبُ مِنْ حَضَيْرُوتَ وَتَرَلُوا فِي بَرِّيَّةِ قَارَانَ.

¹Und Mirjam und Aaron redeten wider Mose um seines Weibes willen, der Mohrin, die er genommen hatte, darum daß er eine Mohrin zum Weibe genommen hatte,²und sprachen: Redet denn der HERR allein durch Mose? Redet er nicht auch durch uns? Und der HERR hörte es.³Aber Mose war ein sehr geplagter Mensch über alle Menschen auf Erden.⁴Und plötzlich sprach der HERR zu Mose und zu Aaron und zu Mirjam: Geht heraus, ihr drei, zu der Hütte des Stifts. Und sie gingen alle drei heraus.⁵Da kam der HERR hernieder in der Wolkensäule und trat in der Hütte Tür und rief Aaron und Mirjam; und die beiden gingen hinaus.⁶Und er sprach: Höret meine Worte: Ist jemand unter euch ein Prophet des HERRN, dem will ich mich kundmachen in einem Gesicht oder will mit ihm reden in einem Traum.⁷Aber nicht also mein Knecht Mose, der in meinem ganzen Hause treu ist.⁸Mündlich rede ich mit ihm, und er sieht den HERRN in seiner Gestalt, nicht durch dunkle Worte oder Gleichnisse. Warum habt ihr euch denn nicht gefürchtet, wider meinen Knecht Mose zu reden?⁹Und der Zorn des HERRN ergrimte über sie, und er wandte sich weg;¹⁰dazu die Wolke wich auch von der Hütte. Und siehe da war Mirjam aussätzig wie der Schnee. Und Aaron wandte sich zu Mirjam und wird gewahr, daß sie aussätzig ist,¹¹Und sprach zu Mose: Ach, mein Herr, laß die Sünde nicht auf uns bleiben, mit der wir töricht getan und uns versündigt haben,¹²daß diese nicht sei wie ein Totes, das von seiner Mutter Leibe kommt und ist schon die Hälfte seines

Numbers 12

Fleisches gefressen.¹³ Mose aber schrie zu dem HERRN und sprach: Ach Gott, heile sie!¹⁴ Der HERR sprach zu Mose: Wenn ihr Vater ihr ins Angesicht gespieen hätte, sollte sie sich nicht sieben Tage schämen? Laß sie verschließen sieben Tage außerhalb des Lagers; darnach laß sie wieder aufnehmen.¹⁵ Also ward Mirjam sieben Tage verschlossen außerhalb des Lagers. Und das Volk zog nicht weiter, bis Mirjam aufgenommen ward.¹⁶ Darnach zog das Volk von Hazeroth und lagerte sich in die Wüste Pharan.